

ELS BONS AMICS

Ha nevat tant, aquesta nit, que els camps són blancs, ben blancs.

El conillet té gana i no té res per menjar. Res. Haurà de sortir a buscar-ne.

Obre la porta i...

—Brrr... Quin fred que fa! I quanta neu!

Però el conillet es decideix a sortir. Se'n va caminant per la neu flonja. I sabeu què troba? Dues pastanagues grosses, colgades a la neu. Rosega, rosega, rosega... i se'n menja una. Ja està ben tip, i diu:

—Fa molt de fred, tant, que segur que el meu veí, el cavallet bru, deu tenir molta gana. Li portaré aquesta pastanaga a casa seva.

El conillet corre que corre cap a casa el seu veí, el cavallet.

Pam, pam!, truca a la porta. No respon ningú.

—Oh, no hi és! El cavallet no hi és!

El conillet li deixa la pastanaga a la porta i se'n va.

El cavallet és a buscar alguna cosa per menjar en aquells camps coberts de neu. No diríeu pas què hi troba? Un nap, un nap gros i morat. I... es menja el nap. Ja està ben tip i se'n torna cap a casa.

Tot just hi arriba, veu la pastanaga i fa:

—Una pastanaga! Qui me la deu haver portada? Segur que ha estat el conillet gris: he vist les seves petjades a la neu. Que n'és de gentil, el conillet gris!

Després diu:

—Fa tant de fred, que el be segur que deu tenir molta gana. Li portaré aquesta pastanaga a casa seva. Tornaré de seguida.

El cavallet galopa que galopa, hop, hop, hop!, cap a casa el be grassó. Toc, toc!, truca a la porta. No respon ningú.

—Oh, no hi és! El be no hi és!

El cavallet li deixa la pastanaga a la porta i se'n va.

El be grassonet i arrissat és a buscar alguna cosa per menjar. Quina sort! Fixeu-vos què troba! Una col, una col amagada sota la neu. I de fulla en fulla es menja tota la col. I quan ja està ben tip, se'n torna cap a casa.

Quan hi arriba, veu la pastanaga i fa:

—Una pastanaga! Qui me la deu haver portada? Segur que ha estat el cavallet: he vist les seves petjades a la neu. Que n'és de gentil, el cavallet! —I després diu—: Amb aquest fred que fa avui, segur que el cabirol deu tenir molta gana. Li portaré aquesta pastanaga a casa seva. Tornaré de seguida.

El be corre que corre pels camps gelats i per dins del bosc cap a casa el cabirol. Truc, truc!, truca a la porta, però no respon ningú.

—Oh, no hi és! El cabirol no hi és!

El be li deixa la pastanaga a la porta i se'n va.

El cabirol és a buscar alguna cosa per menjar. Imagineu-vos què troba! Una mata d'herba gebrada i els brots d'un pi. I menja fins que en té prou. Quan ja està ben tip, se'n torna cap a casa.

Tot just hi arriba, veu la pastanaga i fa:

—Una pastanaga! Qui me la deu haver portada? Ja ho sé! Ha estat el be grassó i arrissat: aquí hi ha un floc de llana que ha perdut pel camí. Que n'és de gentil, el be! —I, després, afegeix—: Fa tant fred i ara neva tant, que el conillet gris deu tenir molta gana. Li portaré aquesta pastanaga a casa seva. Tornaré de seguida.

El cabirol salta que salta, per damunt les mates de boix i per sobre les cledes dels prats, cap a casa el conillet.

El cabirol ja hi ha arribat. Obre la porta a poc a poc; el conillet dorm. I, amb molt de compte, li deixa la pastanaga a la vora del llit. Però el conillet es desperta i el cabirol li diu:

—Fa tant fred i neva tan fort, que he pensat que no deus tenir res per menjar. Et porto una pastanaga!

I així va ser com, del cavallet al be i del be al cabirol, la pastanaga va tornar al conillet gris.

Oh, els bons amics, els bons amics!

(Versió de Francesc Salvà, de la col·lecció "Popular" de La Galera)